

Изчезнала пакъ катеричката. Послалъ старецътъ кърпицата, и изведнѣжъ се явили разни вкуски гозби и още по-вкусни вина...

Наялъ се и се напоилъ дѣдо Хозаръ и трѣгналъ къмъ дома си. На пѣтя го видѣлъ сѣщиятъ крѣчмаръ. Сѣтилъ се, че пакъ ще да има нѣщо у стареца и го извикалъ въ крѣчмата си ужъ да го нагости.

— Азъ ще те нагостя тази вечеръ, побързалъ да се похвали старецътъ и послалъ кърпицата. Тя се покрила съ всѣкакви гозби и вина. Яли и пили, но крѣчмарътъ кришомъ изливалъ виното край себе си. Старецътъ се пакъ напилъ и заспалъ. Крѣчмарката донесла и послала друга една сѣщо такава кърпица. Крѣчмарътъ скрива чудесната кърпа. А когато дѣдо отива у дома си и почналъ да се хвали на жена си, що да види? — Слага кърпицата, но не се явява ни гозба, ни вино...

Бѣга дѣдо пакъ въ гората да се бѣси.

— Що е дѣдо? И какво ти трѣбва? пита го пакъ златната катеричка.

— Лошо, катеричко-господарке, лошо! Кърпицата не дава ни гозба, ни вино...

— Слушай, дѣдо. И кисийката, и кърпицата сж откраднати отъ крѣчмаря, когато си билъ пиянъ. Заповѣдамъ ти, други пѣтъ да не се напивашъ! Сега ти подарявамъ хей нѣ, тази *тояга*. Но помни, че този е послѣдния подарѣкъ! Не го давай никому, иначе никой нѣма да ти помогне!... Когато искашъ нѣщо, само кажи: „Тояжко, раздвижи се!“ Тя ще ти помогне и ти съ нея ще можешъ да си вземешъ и кисийката и кърпицата...

Изчезна катеричката. Дѣдо Хозаръ взелъ тоягата въ рѣка и се опѣтилъ къмъ дома си. На пѣтя го видѣлъ сѣщиятъ крѣчмаръ и му казалъ: